

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 147.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366081520/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig! – Nu skal Fætter Jørgen dog see, at jeg næsten er ligesaa kjon som han selv.» Derpaa satte hun sin Hat paa og kastede Sløret længer bort paa Gulvet med sin lette dansende Fod. «Farvel, farvel! jeg maa hen til Fader og vise ham mit nye Ansigt.» Dermed var hun ude af Døren.

«Hun er ligesaa gal, som hun er nydelig» – tænkte Thorvaldsen – «hun havde nær gjort mig gal med; – bildte hun mig ikke ind, hun var saa grim, at det lille vakkre Ansigt ved første Øiekast virkelig saae mig ud som et Nøddeknækkerfjes. Det er et farligt Barn at tale med – hendes Galskab smitter – var jeg ikke nærved at troe, jeg virkelig havde modelleret hende!»

Faderen blev hoilig forbausset, da han saae Thora igjen; hendes rødbrune Ansigt straalede af Glæde og var overmaade vakkert. De fortrede Former syntes ganske forsvundne; kun paa Øinene og Hagen kunde han gjenkjende hende; men da hun, for at forklare ham sin Forvandling, forsikkrede, at det var skeet ved Thorvaldsens Hjælp, og at han blot havde modelleret paa hende i nogle faa Minuter – rystede Faderen paa Hovedet og sukkede dybt over den Sindsforvirring, han nu troede at høre det klareste Bevis for. «Ti stille med den ravgale Snak, Barn!» – afbrød han hende – «jeg maa før have seet dit Ansigt med en falsk Forestilling om, at du var og blev en grim Ugleunge: nu seer jeg, det er Intet at udsætte paa dit Ansigt – men du maae dog langt heller være styg, end gal. Pak nu ind! vi skal reise imorgen tidlig.»

Thora var saa glad over sit nye Ansigt, at hun ikke lod Faderens strenge Ord gaac sig nær; men hun spillede sig hvert Øieblik, og kunde ikke tænke paa Andet, end paa det Indtryk, hendes nye Ansigt vilde gjøre baade paa Fætter Jørgen og alle Andre. Næste Aften var hun hjemme.

Alle fandt unegtehg, at hun nu var bleven besynderhg vakker, og forklarede det, som en Folge af hendes muntre Stemning efter Kjøbenhavnsreisen, og af hendes stærke Væxt i den sidste Tid, tilgemed den hastige Udvikling af hendes Legemsformer, som syntes fremkaldt ved den lykkelig gennemgaaede Sygdom. Selv var hun overbevist om, at hun ved sin Gudmoders Konst og ved sine fortryllede Fingre, under den store Konstners Veiledning, havde givet sig det vakkre Ansigt. Besøget hos Gudmoderen havde hun dog aldrig talt om til Nogen, og – for ikke at gælde for afsindig – talte hun nu hel-

ler ikke meer om, hvorledes hun i Kjøbenhavn var bleven ommodeleret. Fætter Jørgen havde hun ikke villet lade sig see for med sit grimme Ansigt i Kjøbenhavn; men hun havde hørt hans Stemme, naar han besøgte hendes Fader og spurgte efter hende; hun klædte sig da altid paa, som hun foregav, medens hun kigede gjennem Nøglehullet paa den tillaaede Dør, for kun at see ham. Nu ventede hun bestandig et Besøg af ham paa Parcellen; men han kom ikke.

Forandringer i Thoras Væsen og Udseende fremkaldte uvilkaarlig en større Deeltagelse og Omhu for hende i Familien. Der blev nu sørget for, ved en forstandig Undervisning, at modarbejde hendes overdrevne Hang til fantastiske Forestillinger. Hendes Ansigt fandt Alle nu særdeles smukt, og Nogle paastode endogsaa, at det paafuldende lignede den Engel af Thorvaldsen, der bærer Døbefonten i Frue Kirke. Hendes Forstand udviklede sig ogsaa snart betydelig. Hun fik Undervisning i flere Sprog og Videnskaber, endogsaa i Mathematik, der ansaaes for en god Dæmper for den exalterede Fantasi. Hun blev virkelig ogsaa i et Par Aar saaledes udrevet af den barnlige Eventyrverden, at alt Overnaturligt forekom hende unaturligt og latterligt. Besøget hos Gudmoderen betragtede hun nu, ligesom dets Følger, som en Drom, og Eventyret med den store Kunstner paa Charlottenborg ansaae hun for en Levning af hendes Feberfantasier. Den dybe Følelse, der i hendes Opvæxt syntes at ligge i hendes Øine, tilbagestraugtes imidlertid meer og meer af et Selvbehag og en Overvurdering af hendes ydre Fortrin, der truede med at tilhænge sig en Natur og et Væsen, hvis Elskværdighed ellers vilde have henrevet Alle.

Tre Aar vare forløbne. Fætter Jørgen havde ikke seet Thora siden hint Besøg hos hendes Forældre i hans Skoleferie, da han selv var 16 Aar gammel og næste Efteraar skulde være Student. Han var allerede dengang bleven hendes varmeste Beundrer, uagtet han ofte for Spøg havde drillet hende. Hans Interesse for hende var siden i høj Grad tiltaget, medens han ofte havde havt Leilighed til at læse hendes Breve til en Tante i Kjøbenhavn. Disse Breve vidnede om en betydelig Aandsudvikling, og der var ofte en artig Hilsen deri til ham. Først efterat han havde fuldendt de almindelig forberedende academiske Studier ved Universitetet og havde studeret over et Aar ved Kunst-academiet, for at uddanne sit Talent til Konsten, besøgte han i Paasketiden sin Onkel, Proprietair Lind, paa Parcellen ved det gamle Slot.